

Polner Zoltán

ELFELEDETT IMÁINKRA

Isten olykor megmutatja magát,
és mindig a legnehezebb időkben,
mikor elveszti édes dallamát

a zene s a bimbózó rózsák törten
hevernek a sárban, és gyűlölet
rejtőzik már csak a fényes tükrökben.

Kis falvakat bujusz, hol az öregek
estéknként imákat mormolnak halkán:
Soha nem hallott szövegek,

és lelked mélyén ottmarad a dallam,
az örök vigasztalás dallama,
és ahogy mész haza az alkonyatban

töprengsz, kiknek a könyörgő szava
zokog ezekben a régi imákban,
hisz minden szó egy-egy ballada.

Sorolod magad is litániázva:
Jézus él, és közöttünk vándorol,
bár ágya olykor gyékényágy, kőpárna.

S ha mégis elbuknál, hozzád hajol
hogy lelkedben ősimáit óvja,
s hogy öröm borítson majd s ne a por.